

ZMIANY W PRAWIE I PODATKACH / AKTUALNOŚCI

Nowe przepisy w zakresie naliczania stażu pracy

Sejm RP uchwalił nowelizację Kodeksu pracy rozszerzającą okresy wliczane do stażu pracy. Obecnie uwzględnia się w nim jedynie okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę – tzw. „ustawa stażowa” wprowadza szereg zmian na korzyść uprawnionych.

W ramach nowych regulacji do stażu pracy będą wliczane między innymi okresy prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, okresy współpracy z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, wykonywanie umów zlecenia, umów agencyjnych, umów o świadczenie usług, pozostawanie osobą współpracującą, członkostwo w rolniczej spółdzielni produkcyjnej i spółdzielni kółek rolniczych oraz udokumentowane okresy wykonywania pracy zarobkowej za granicą, innej niż zatrudnienie. Ponadto, okres zawieszenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem będzie wliczany do stażu, pod warunkiem opłacania składek emerytalnych i rentowych. Nowelizacja uwzględni również okresy sprzed daty wejścia w życie ustawy, o ile zostaną właściwie udokumentowane. Zaświadczenia potwierdzające będą wydawane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Należy nadmienić, że Sejm nie uwzględnił zgłaszanych poprawek mających poszerzać katalog stażu o okresy pracy duchownej, pracy nakładczej, działalności w radzie nadzorczej czy wspólnictwa w spółkach handlowych.

Nowe przepisy zaczną obowiązywać od 1 stycznia 2026 roku w sektorze publicznym oraz od pierwszego dnia miesiąca po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy dla sektora prywatnego – pod warunkiem podpisania jej przez prezydenta.

Etap legislacyjny: ustawa procedowana wraz z poprawkami w Sejmie.

Wzrośnie płaca minimalna

Rada Ministrów opublikowała w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej rozporządzenie ustalające wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę na 2026 rok. Zgodnie z nim, od 1 stycznia 2026 r. minimalna pensja brutto wyniesie 4806 zł miesięcznie. Jednocześnie ustalono minimalną stawkę godzinową na poziomie 31,40 zł brutto.

Nowa kwota minimalnego wynagrodzenia to wzrost o 140 zł brutto w porównaniu z minimalną pensją obowiązującą w 2025 r., która wynosi 4666 zł brutto. Stawka godzinowa ulegnie podwyżce o 0,90 zł. Pod względem netto, pracownik otrzyma „na rękę”, po odliczeniu składek i podatku, kwotę około 3605,85 zł, co stanowi wzrost o ok. 95 zł miesięcznie w porównaniu z obecnym wynagrodzeniem netto przy minimalnej pensji.

Podwyżka minimalnego wynagrodzenia i stawki godzinowej będzie miała wpływ na koszty pracy ponoszone przez pracodawców. Wzrosną obowiązkowe składki, między innymi składka zdrowotna, którą będzie się obliczać od pełnej minimalnej pensji, a nie jak do tej pory od niższej podstawy.

Proces ustalania płacy minimalnej w Polsce odbywa się corocznie w ramach Rady Dialogu Społecznego. W 2025 r. rozmowy w RDS nie doprowadziły do porozumienia co do proponowanej wysokości minimalnego wynagrodzenia, dlatego decyzję podjęła Rada Ministrów, wydając odpowiednie rozporządzenie.

Etap legislacyjny: rozporządzenie obowiązujące.

Fundacje rodzinne w CIT – nowe przepisy i uszczelnienia od 2026 roku

Projekt nowelizacji ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (CIT) przewiduje wprowadzenie szeregu zmian, które mają zapobiec wykorzystywaniu fundacji rodzinnych jako narzędzi agresywnej optymalizacji podatkowej. Wejście zmian w życie planowane jest na 1 stycznia 2026 roku.

Nowelizacja ogranicza zwolnienia podatkowe dla fundacji rodzinnych w kilku kluczowych obszarach. Wprowadza trzyletni okres karencji na sprzedaż składników majątku. Oznacza to, że jeśli fundacja sprzeda aktywa przed upływem 36 miesięcy od ich nabycia lub otrzymania od podmiotu powiązanego (np. fundatora), straci prawo do zwolnienia z CIT. Okres ten liczony będzie od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło przekazanie lub nabycie aktywów. W niektórych przypadkach realny obowiązek podatkowy może sięgać nawet czterech lat.

Nowe przepisy likwidują również dotychczasową możliwość unikania CIT przez prowadzenie działalności przez transparentne podatkowo podmioty. Dochody uzyskane przez takie struktury zostaną objęte opodatkowaniem bezpośrednio w fundacji rodzinnej.

Planowane jest także objęcie fundacji przepisami dotyczącymi zagranicznych jednostek kontrolowanych (CFC). Wprowadzenie reżimu CFC oznacza, że dochody zagraniczne fundacji będą opodatkowane w Polsce zgodnie z obowiązującą stawką CIT, co ma przeciwdziałać transferowi zysków do państw, gdzie obowiązuje korzystniejsza dla podatnika ordynacja podatkowa.

Projekt przewiduje również znaczne ograniczenie zwolnień w zakresie najmu nieruchomości. Zwolnieniem z CIT objęty będzie tylko najem długoterminowy nieruchomości mieszkalnych, realizowany bezpośrednio przez fundację i wyłącznie na cele mieszkaniowe. Dochody z najmu krótkoterminowego, działalności hotelowej czy umów o zakwaterowanie będą opodatkowane. Ciężar wykazania, że najem rzeczywiście dotyczy celów mieszkalnych, spoczywa na fundacji.

Ponadto katalog tzw. ukrytych zysków zostanie rozszerzony. Nowością jest objęcie podatkiem świadczeń, które ekonomicznie odpowiadają wypłacie z fundacji, takich jak umorzone, przedawnione lub odpisane jako nieściągalne pożyczki udzielone przez fundację pracownikom, beneficjentom, fundatorowi lub podmiotom z nimi powiązanym.

Celem nowych regulacji jest uszczelnienie systemu podatkowego oraz przywrócenie fundacji rodzinnych ich pierwotnej roli – zabezpieczenia sukcesji majątku, a nie służenia jako narzędzie optymalizacji podatkowej.

Nie będzie niższych kar za przestępstwa skarbowe – prezydent zawetował nowelizację

Prezydent Karol Nawrocki zawetował nowelizację Kodeksu karnego skarbowego oraz Ordynacji podatkowej. Projekt zakładał obniżenie kar za przestępstwa skarbowe o charakterze formalnym, czyli takie, które nie powodują bezpośrednich strat w podatkach. Zmiany miały stanowić element pakietu deregulacyjnego i wejść w życie 1 stycznia 2026 roku.

Nowelizacja przewidywała między innymi zmniejszenie maksymalnych grzywien. Dotychczasowe 720 stawek dziennych, co mogło oznaczać karę sięgającą kilkudziesięciu milionów złotych, miało zostać ograniczone do 480 stawek. W przypadku niższej kategorii kar proponowano zmiany z 240 do 120 stawek. Równocześnie planowano zmniejszenie lub zniesienie niektórych obowiązków podatników, takich jak konieczność zgłaszania do urzędu skarbowego osoby odpowiedzialnej za rozliczenia podatkowe.

Według autorów projektu celem zmian było zmniejszenie represyjności przepisów wobec uchybień czysto formalnych, które nie skutkują stratami budżetowymi. Rząd argumentował, że nowe przepisy ułatwią prowadzenie działalności gospodarczej, ograniczą biurokrację i zmniejszą ryzyko nadmiernych sankcji wobec przedsiębiorców i księgowych.

Prezydent w uzasadnieniu decyzji podkreślił, że choć dostrzega wartość rozwiązań deregulacyjnych, to nie godzi się na obniżenie sankcji za przestępstwa skarbowe w obecnej sytuacji finansów publicznych. Jego zdaniem zmniejszenie odpowiedzialności za tego rodzaju czyny mogłoby negatywnie wpłynąć na dochody państwa.

W efekcie przepisy, które miały wejść w życie od początku 2026 roku, nie zostaną uchwalone w obecnym kształcie.

Etap legislacyjny: ustawa zawetowana przez prezydenta.

Rozpoczęły się konsultacje projektu Osobistego Konta Inwestycyjnego

Projekt nowopowstającego narzędzia inwestycyjnego został skierowany do konsultacji społecznych. Osobiste Konto Inwestycyjne (OKI), wzorowane na szwedzkim systemie ISK, ma umożliwić odkładanie kapitału w sposób korzystniejszy podatkowo niż obecnie dostępne formy inwestycji. Zgodnie z przekazanymi przez sygnatariuszy informacjami, celem porozumienia jest uporządkowanie i ujednolicenie wcześniejszych praktyk taryfowych, które ulegały rozbieżnościom na skutek nieformalnych ustaleń i jednostronnych działań regulacyjnych. **Nowa stawka ma charakter ogólny** i nie jest powiązana z taryfami specyficznymi dla poszczególnych sektorów, choć przewiduje się możliwość wprowadzenia dodatkowych preferencji sektorowych na podstawie odrębnych protokołów bilateralnych.

Porozumienie nie wprowadza zwolnień ani specjalnych warunków dla przedsiębiorstw z Unii Europejskiej. Zmiana ma zatem charakter systemowy i nie przewiduje ulg na podstawie rodzaju podmiotu, poziomu dochodów ani innych cech beneficjenta eksportu. Dla europejskich eksporterów oznacza to konieczność dostosowania się do nowej stawki bez możliwości skorzystania z uprzywilejowanej pozycji.

Zakończył się nabór do pilotażowego programu skróconego czasu pracy

15 września zakończył się nabór wniosków do pilotażowego programu skróconego czasu pracy. Zainteresowanie projektem znacząco przewyższyło początkowe oczekiwania organizatorów. Już na początku września zgłoszono niemal 300 wniosków, a do momentu zamknięcia naboru liczba ta przekroczyła 500. Dodatkowo w procedowaniu znajdowało się około 1,5 tysiąca wniosków niekompletnych, co pokazuje, jak duża część pracodawców wykazała gotowość do eksperymentowania z nowymi modelami organizacji czasu pracy.

Tak silne zainteresowanie programem odzwierciedla rosnącą potrzebę firm na wprowadzanie rozwiązań zwiększających elastyczność pracy przy jednoczesnym zachowaniu pełnych wynagrodzeń i stabilności zatrudnienia. Wiele

przedsiębiorstw zgłaszało gotowość do testowania różnorodnych modeli, w tym skróconego tygodnia pracy czy dodatkowych dni wolnych w miesiącu.

Program przewiduje trzyetapową realizację, z czego pierwszy etap obejmuje przygotowania organizacyjne i sporządzenie planów. Kolejny, kluczowy etap, będzie obejmował rzeczywiste testowanie skróconego czasu pracy w firmach. Trzeci etap przewiduje analizę wyników i wysnucie wniosków, które pozwolą ocenić skutki wprowadzonych zmian na poziom zatrudnienia, produktywność oraz zdrowie i dobrostan pracowników.

Chociaż głównym tematem programu jest testowanie skróconego czasu pracy, pilotaż pozostaje jednocześnie okazją do gromadzenia wiedzy o tym, jak nowe modele wpływają na funkcjonowanie firm w praktyce. Program pokazuje także, że coraz więcej polskich pracodawców jest gotowych eksperymentować i szukać innowacyjnych sposobów organizacji pracy, co może stanowić istotny punkt odniesienia przy planowaniu ewentualnych zmian w całej gospodarce.

Obecnie trwa proces oceny i kwalifikacji zgłoszonych projektów. Ostateczna lista zakwalifikowanych pracodawców ma zostać opublikowana do 15 października 2025 roku.

INTERPRETACJE / ORZECZENIA

Odsetki od kredytu na mieszkanie na wynajem można zaliczyć do kosztów przedsiębiorstwa

Przedsiębiorcy, którzy wynajmują nieruchomości w ramach działalności gospodarczej, mogą zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów odsetki od kredytu zaciągniętego na zakup mieszkania lub lokalu użytkowego -tak wynika z interpretacji Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 sierpnia 2025 r. Warunkiem jest, aby wynajem był prowadzony w ramach firmy i rozliczany na zasadach ogólnych podatku dochodowego. Takie podejście pozwala pomniejszyć podstawę opodatkowania, a tym samym obniżyć wysokość należnego podatku dochodowego.

W przypadku wynajmu prywatnego, który nie jest prowadzony w formie działalności gospodarczej i jest opodatkowany ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych, nie ma możliwości odliczenia kosztów związanych z nieruchomością, w tym odsetek od kredytu hipotecznego. Przekształcenie najmu w działalność gospodarczą umożliwia natomiast zaliczenie do kosztów wszystkich wydatków niezbędnych do osiągnięcia przychodów z wynajmu, takich jak opłaty eksploatacyjne, remonty, ubezpieczenia oraz właśnie odsetki od kredytu.

W praktyce oznacza to, że przedsiębiorcy wynajmujący mieszkania lub lokale w ramach działalności gospodarczej mogą efektywnie zmniejszyć swój dochód do opodatkowania poprzez odliczenie odsetek od kredytu hipotecznego. Mechanizm ten sprawia, że inwestycja w nieruchomości na wynajem staje się bardziej opłacalna finansowo i pozwala lepiej planować obciążenia podatkowe związane z działalnością.

Podstawa prawna: interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 19 sierpnia 2025 r., nr 0115-KDIT3.4011.413.2025. 4.DP

Kontrakty terminowe nie zawsze wykluczają z estońskiego CIT

Spółka zajmująca się obrotem paliwami gazowymi zwróciła się o interpretację indywidualną, chcąc potwierdzenia, że korzystanie z kontraktów terminowych służących zabezpieczeniu kursów walut nie spowoduje utraty prawa do opodatkowania według estońskiego modelu CIT. Firma podkreślała, że instrumenty finansowe używane są do ochrony działalności operacyjnej, nie stanowią spekulacji czy działalności inwestycyjnej.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej ocenił, iż dochody z takich instrumentów mogą być uznane za przychody pasywne, co – zgodnie z literalnym brzmieniem przepisów – mogłoby wykluczać możliwość stosowania estońskiego CIT. Spółka nie zgodziła się z oceną organu i sprawa trafiła ostatecznie przed WSA.

W odpowiedzi na tę wątpliwość Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie podjął decyzję, że przychody z kontraktów terminowych funkcjonalnie związanych z działalnością operacyjną nie powinny być traktowane jako pasywne. Sąd

zastosował wykładnię celowościową, uznając, że jeżeli transakcje pochodne służą zabezpieczeniu podstawowej działalności gospodarczej, nie pozbawiają przedsiębiorcy dostępu do preferencyjnego formatu opodatkowania.

Kluczową rolę w tym procesie odegrała interpretacja podatkowa, na której podstawie spółka podjęła działanie — uzyskując indywidualne stanowisko organu wiążące w jej przypadku. Interpretacje podatkowe, zwłaszcza w kontekście estońskiego CIT, stają się kluczowym narzędziem rozstrzygającym wątpliwości interpretacyjne, umożliwiając wstępne ustalenie stanowiska organu podatkowego i minimalizując ryzyko przyszłych sporów.

Podstawa prawna: wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. III SA/Wa 1037/25.

Podatek od przerzuconych dochodów – objaśnienie Ministerstwa

Ministerstwo Finansów opublikowało 9 września 2025 r. oficjalne objaśnienia podatkowe dotyczące stosowania przepisów o podatku od przerzuconych dochodów (art. 24aa ustawy o CIT). Celem objaśnień jest usunięcie wątpliwości co do konstrukcji tego podatku, wyjaśnienie, kiedy i jak należy go stosować, a także określenie obowiązków dokumentacyjnych podatników.

Podatek od przerzuconych dochodów został wprowadzony z dniem 1 stycznia 2022 r. jako środek przeciwdziałania agresywnej optymalizacji podatkowej oraz przerzucania kosztów, w szczególności kosztów pasywnych, na rzecz zagranicznych podmiotów powiązanych.

Ministerstwo Finansów przypomniało, że podatnik ma obowiązek zapłaty 19 proc. podatku od przerzuconych dochodów, jeśli spełnione zostaną wszystkie ustawowe warunki. Dotyczą one m.in. kosztów uznanych za pasywne, takich jak usługi niematerialne, licencyjne, przetwarzania danych, ubezpieczenia, gwarancje czy finansowanie dłużne, ponoszonych na rzecz zagranicznego podmiotu powiązanego. Dodatkowo, zagraniczny podmiot powiązany musi być opodatkowany stawką nominalną niższą niż 14,25 proc. lub być zwolniony bądź wyłączony z opodatkowania, a co najmniej połowa jego przychodów musi pochodzić z kosztów pasywnych. Przesłanką jest również przekazywanie co najmniej 10 proc. przychodów pasywnych dalej do innego podmiotu powiązanego oraz osiągnięcie przez podatnika progu 3 proc. kosztów pasywnych w sumie kosztów uzyskania przychodu.

Opublikowane objaśnienia podkreślają, że ciężar dowodu niespełnienia przynajmniej jednej z przesłanek spoczywa na podatniku. W dokumencie wyjaśniono także, że definicja przerzuconych dochodów jest spełniona w roku zaliczenia kosztu do kosztów uzyskania przychodu, niezależnie od roku jego faktycznego poniesienia. Doprecyzowano również sposób ustalania, czy zagraniczny podmiot jest opodatkowany stawką nominalną niższą niż 14,25 proc., z uwzględnieniem ulg i odliczeń, ale bez uwzględniania kosztów związanych z przychodem.

Ministerstwo dołączyło przykładową listę państw, w których stawki CIT są niższe niż 14,25 proc., co ma pomóc w praktycznej ocenie, czy dana transakcja może podlegać opodatkowaniu na zasadzie przerzuconych dochodów. Objaśnienia zwracają również uwagę na wyjątki. Obowiązek podatkowy nie powstaje, gdy przerzucone dochody trafiają do zagranicznego podmiotu powiązanego, który prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą i podlega opodatkowaniu od całości swoich dochodów w państwie należącym do UE lub EOG.

Podstawa prawna: Objaśnienia podatkowe z 9 września 2025 r. w zakresie podatku od przerzuconych dochodów.

WYROKI SĄDOWE

Przedawnienie zobowiązania podatkowego wyklucza korektę faktury – orzeczenie NSA

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 sierpnia 2025 r. (sygn. akt I FSK 1035/22) potwierdził, że po przedawnieniu zobowiązania podatkowego podatnik nie może dokonać korekty faktury ani rozliczenia w bieżącym okresie, nawet jeśli wynagrodzenie uległo istotnej zmianie.

Sprawa dotyczyła spółki, która w 2014 roku wystawiła fakturę na kwotę ponad 773 tys. zł, za częściowe wykonanie usług doradczych i marketingowych. Kontrahent zakwestionował fakturę i odmówił zapłaty. Spółka skorzystała wówczas z ulgi na złe długi - czyli mechanizmu w podatku VAT, który pozwala podatnikowi nie płacić VAT od niezapłaconej faktury - obniżając tym samym podstawę opodatkowania i podatek należny.

Po kilku latach spór został zakończony ugodą, w ramach której wynagrodzenie zostało obniżone do 200 tys. zł. Spółka próbowała wystawić fakturę korygującą w 2020 roku, jednak organ podatkowy uznał, że zobowiązanie podatkowe uległo przedawnieniu z końcem 2019 roku. W konsekwencji nie można było dokonać korekty ani zmniejszyć podatku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny oraz Naczelny Sąd Administracyjny podzieliły to stanowisko, wskazując, że po upływie terminu przedawnienia zobowiązanie podatkowe wygasa. W praktyce oznacza to, że podatnik nie może już wpływać na wysokość należnego podatku nawet w przypadku istotnej zmiany okoliczności transakcji.

Orzeczenie podkreśla znaczenie terminowego regulowania zobowiązań podatkowych i planowania działań związanych z korektami faktur. Po przedawnieniu organ podatkowy i podatnik nie mają możliwości dokonania zmian w deklaracji podatkowej dotyczącej danego okresu.

Podstawa prawna: Wyrok NSA z dnia 28 sierpnia 2025, sygn. akt I FSK 1035/22

Wydatki na spotkania integracyjne współpracowników a koszty podatkowe – stanowisko NSA

Sprawa dotyczyła przedsiębiorstwa z branży IT, które zwróciło się do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w sprawie zaliczenia wydatków na spotkania integracyjne do kosztów uzyskania przychodu. Spotkania obejmowały zarówno pracowników zatrudnionych na umowę o pracę, jak i współpracowników prowadzących działalność gospodarczą na podstawie umów B2B. Wydatki poniesione na organizację wydarzeń obejmowały noclegi, posiłki, napoje, w tym alkohol, oraz atrakcje turystyczne i sportowe.

W interpretacji indywidualnej Dyrektor KIS wskazał, że wydatki na spotkania integracyjne z udziałem pracowników etatowych, z wyłączeniem alkoholu, mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodu, pod warunkiem należytego udokumentowania i wykazania związku z działalnością firmy. Wydatki poniesione na współpracowników działających na podstawie umów B2B zostały uznane za koszty reprezentacyjne i w konsekwencji nie mogą być zaliczone do kosztów podatkowych zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT.

Przedsiębiorca złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, kwestionując stanowisko Dyrektora KIS. WSA uchylił interpretację, wskazując, że wydatki na spotkania integracyjne z udziałem współpracowników należy rozpatrywać w kontekście ich celu, którym jest poprawa komunikacji i współpracy w zespole, a nie budowanie wizerunku firmy. Sąd podkreślił, że takie wydatki powinny być analizowane w kontekście art. 15 ust. 1 ustawy o CIT, odnoszącego się do kosztów związanych z przychodami. Ostatecznie sprawa trafiła przed Naczelny Sąd Administracyjny, który stwierdził wyrokiem z dnia 17 września 2025 roku potwierdził, że wydatki poniesione na spotkania integracyjne z udziałem współpracowników prowadzących działalność gospodarczą należy traktować jako koszty reprezentacyjne, niezależnie od ich celu. Sąd podkreślił, że współpracownicy B2B są podmiotami zewnętrznymi wobec firmy, a działania wobec nich istotnie mają charakter reprezentacyjny. Wyrok NSA potwierdza stanowisko organów podatkowych, że wydatki tego typu nie mogą być zaliczane do kosztów uzyskania przychodu.

Podstawa prawna: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 2025 r., sygn. akt II FSK 23/23.

NSA: Przestrzeń pozbawiona ścian wewnętrznych wciąż jest objęta podatkiem od nieruchomości

Kwestia opodatkowania powierzchni budynków podatkiem od nieruchomości budziła wątpliwości w przypadku modernizacji wnętrz, w których usunięto ściany wewnętrzne. Pojawiło się pytanie, czy otwarte przestrzenie i ciągi komunikacyjne po usunięciu ścian nadal powinny być traktowane jako powierzchnia użytkowa. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2025 r. (sygn. III FSK 157/24 i III FSK 160/24) ostatecznie podzielił niekorzystną dla podatników argumentację organu podatkowego.

W przedmiotowej sprawie spór o interpretację przepisów prawa rozpoczął się między spółką a organem podatkowym. W związku z modernizacją wnętrza budynku, w którym usunięto ściany wewnętrzne, przedsiębiorstwo domagało się zwrotu naliczonego podatku, argumentując, że powierzchnie po usunięciu ścian nie powinny być traktowane jako powierzchnia użytkowa. Spółka twierdziła, że brak ścian wewnętrznych uniemożliwia postrzeganie przestrzeni jako użytkowej, a w konsekwencji nakładanie podatku od nieruchomości było niezasadne.

Sąd uznał, że brak wewnętrznych ścian nie zmienia charakteru wnętrza budynku jako użytkowego. Zgodnie z przepisami ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, przestrzeń użytkowa obejmuje wszystkie pomieszczenia w budynku z wyjątkiem piwnic, strychów i garaży. Ciągi komunikacyjne wewnątrz budynku, nawet przy braku ścian wewnętrznych, stanowią część kondygnacji i mieszczą się w definicji powierzchni użytkowej.

W konsekwencji powierzchnie te podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W uzasadnieniu orzeczenia sąd podkreślił, że kluczowa jest definicja budynku – scharakteryzowanie go jako „obiektu trwale związanego z gruntem, wydzielonego z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych” nie wyklucza zastosowania w praktyce innych sposobów odgródzenia niż zastosowanie ścian. Tym samym sąd podtrzymał stanowiska organu podatkowego.

Podstawa prawna: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 2025 r., sygn. III FSK 157/24 i III FSK 160/24.

NSA poszerza katalog kosztów kwalifikowanych w uldze B+R

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 sierpnia 2025 r. (sygn. akt. II FSK 1515/22) potwierdził, że wynagrodzenia pracowników za czas urlopu oraz zwolnienia chorobowego mogą być zaliczane do kosztów kwalifikowanych w ramach ulgi B+R. Sąd podkreślił, że czas usprawiedliwionej nieobecności pracownika pozostaje w związku ze stosunkiem pracy, a pracodawca ma obowiązek wypłaty wynagrodzenia oraz odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne. W związku z tym, wynagrodzenia za te okresy stanowią część kosztów zatrudnienia, które mogą być uwzględnione przy obliczaniu ulgi B+R.

NSA zastrzegł, że przy obliczaniu wysokości kosztów kwalifikowanych, konieczne jest uwzględnienie nominalnego wymiaru czasu pracy pracownika. Oznacza to, że wynagrodzenia za czas urlopu i choroby mogą być zaliczone do kosztów B+R tylko w tej części, w jakiej czas przeznaczony na działalność badawczo-rozwojową pozostaje w ogólnym czasie pracy pracownika w danym miesiącu. Taka interpretacja może wpłynąć na obniżenie wysokości odliczeń w ramach ulgi B+R, co stanowi niekorzystne rozwiązanie dla podatników.

Ulga na działalność badawczo-rozwojową (B+R) jest formą preferencji podatkowej przewidzianej dla przedsiębiorców prowadzących projekty innowacyjne. Mechanizm ten pozwala na obniżenie podstawy opodatkowania w podatku dochodowym (CIT lub PIT) poprzez zaliczenie do kosztów kwalifikowanych wydatków poniesionych na prace badawczo-rozwojowe. Do kosztów kwalifikowanych w ramach ulgi B+R zalicza się m.in. wynagrodzenia pracowników bezpośrednio zaangażowanych w projekty badawczo-rozwojowe, koszty materiałów i surowców zużytych w pracach B+R, amortyzację środków trwałych i wartości niematerialnych wykorzystywanych w projektach, a także niektóre usługi zewnętrzne związane z działalnością B+R. Wyrok NSA poszerza katalog kosztów kwalifikowanych o wynagrodzenia za czas urlopu i zwolnień chorobowych, pod warunkiem prawidłowego udokumentowania czasu pracy i proporcji przeznaczonej na działalność B+R.

Podstawa prawna: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 sierpnia 2025 r., sygn. akt

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.